

CARSTEN STROUD

Niceville

De vernietiging

Carsten Stroud bij Boekerij:

Niceville – De vermissing

Niceville – De terugkeer

Niceville – De vernietiging

ISBN 978-90-225-6080-8
ISBN 978-94-023-0233-2 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Niceville: The Reckoning*
Vertaling: Mireille Vroege
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Fotolia
Ontwerp kaart p. 9: Robert Bull
Zetwerk: Text & Image, Eexterveen

© 2015 by Esprit D'Escalier
© 2015 voor de Nederlandse taal Meulenhoff Boekery b.v., Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

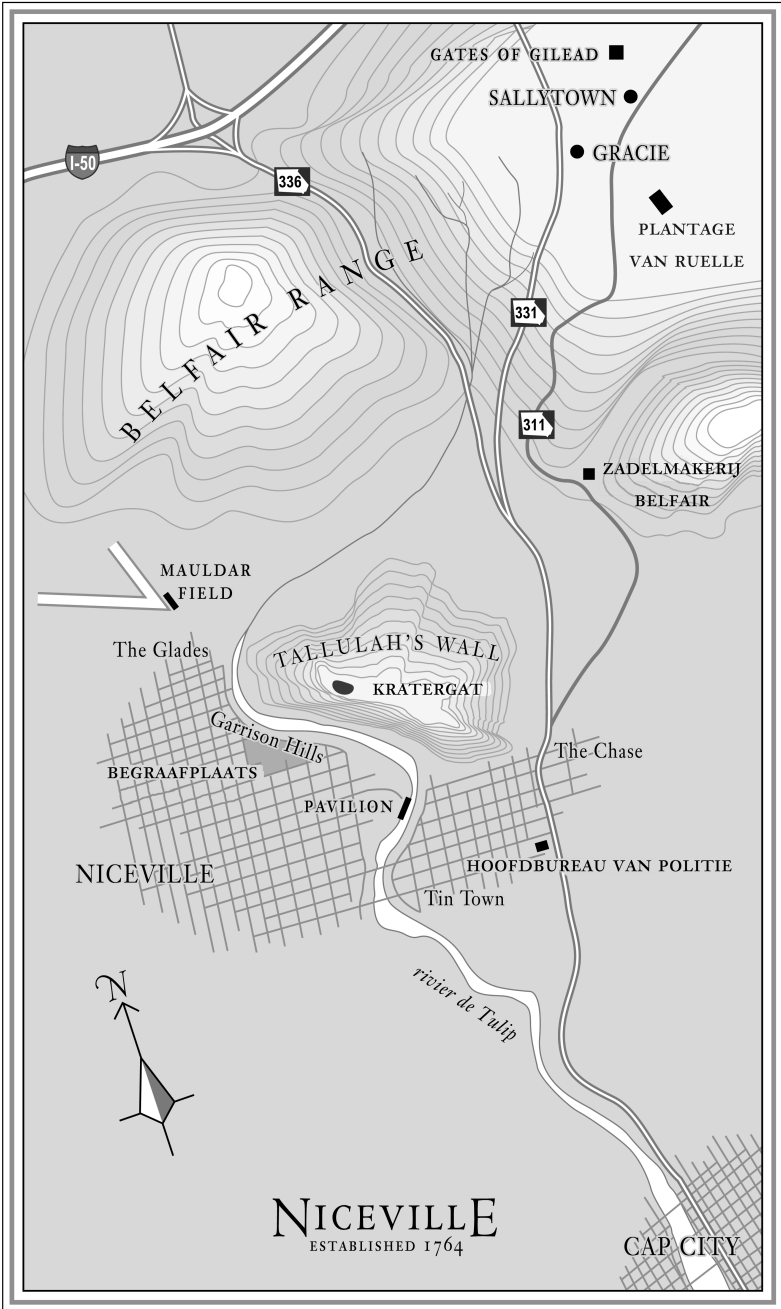
Voor Linda Mair

*De dingen die we ons het best herinneren zijn de dingen
die we beter kunnen vergeten.*
Baltasar Gracián y Morales, 1647

*Wreedheid wordt niet verzacht door tranen.
Daar voedt hij zich juist mee.*
Publilius Syrus, 1^e eeuw v.Chr.

In het najaar van 1814, bij een oogstmaan, kwam de bevolking van Niceville op de oevers van de rivier de Tulip samen om te praten over het onheil dat hun stad overkomen was en om na te denken over wat eraan gedaan moest worden.

Amity Suggs, de dominee, zei dat het Gods toorn was. Dokter Cullen zei dat er iets in het water zat. De kleurling John Brass zei dat hier altijd een Kalona Ayeliski, een demon in de vorm van een raaf, had gewoond en dat ze beter uit de stad weg konden gaan. De discussie ging over en weer.

Uiteindelijk namen de ouderen een besluit. Er nooit meer over praten. God zal de rechtschapenen beschermen. Zondaars zullen meege-
nomen worden. Doe gewoon je dagelijks werk als christen en laat de heidenen hun nachtelijk werk doen. Meer dan tweehonderd jaar hield dit convenant stand.

Maar op een regenachtige vrijdagavond in oktober barstte de hel los.

Vrijdagavond, half tien, en iedereen van de familie Morrison zat veilig en knus in hun witgepleisterde huis op Palisade Drive 1329 in The Glades. The Glades was een vooroorlogse art-decowijk in de noordwestelijke hoek van Niceville. Aanvankelijk heette de wijk Old Hollywood, en in de loop der tijd was hij nog een stuk ouder geworden.

In The Glades had je lommerrijke bochtige lanen met palmbomen, cipressen en altijdgroene eiken erlangs. De regen veroorzaakte een nevelig aureool rond de straatlantaarns en roffelde op de rode pannenda-

ken van de huizen. De goten zaten verstopt door bladeren en modderig water. Er dreef een dichte mist door de bomen. In de warme lucht hing de zware kerkhofgeur van natte aarde.

In het huis van de familie Morrison was alles rustig en gezellig; ze hadden gegeten, de dag liep prettig ten einde. Doug, de vader, was een kleine, gezette man met een vriendelijk karakter, en werkte bij het forensisch team van de politie van Niceville. Ellen, de moeder, was verpleegkundige op de afdeling Neonatologie van het ziekenhuis Our Lady of Sorrows in Cap City. Jared, de zoon van elf, een magere knul met grote oren en warrig bruin haar, lag op zijn buik voor de Samsung van 52 inch, met een reusachtige en veel te dikke Maine Coon-poes, Mildred Pierce genaamd, languit op zijn rug. De enorme poes snorde als een goed afgestelde motor.

En Ava, de dochter van vijftien, zat lekker op haar zachtroze kamer met de deur op slot, diep over haar iMac gebogen te skype met Julia, haar meest recente OMG-BFF, terwijl ze Het Nieuwe Meisje in hun klas op de Sacred Heart High School vrolijk neersabelde.

Ava, zwart haar en blauwe ogen, had een lichaam dat een liefhebbende God nooit aan een meisje van vijftien had mogen geven, en was zich slechts vaag bewust van de macht die daarvan uitging. Ze zat bij de cheerleaders van Sacred Heart en vond het leuk om bij de footballwedstrijden op zondagmiddag de spelers uit te dagen. Doordeweeks ging ze na school met haar vriendinnen de stad in, waar ze door de Galleria Mall slenterden, in de Peachtree Line-tram reden, in hun donkerblauwe overgooier van Sacred Heart en hun rode blazer met het schoolwapen erop. Zodra ze de school uit waren trokken ze de overgooier te hoog op, waardoor veel wit bovenbeen en kniekousen te zien waren, en ze letten met opzet niet op hoe ze erbij zaten, voelden alle ogen op zich gericht en genoten van het brandende gevoel dat dat teweegbracht.

Ach, iedereen doet het toch, zou Ava gezegd hebben als je haar ernaar had gevraagd, want ze had geen idee van de risico's die ze liepen.

De politie nam aan dat Ava helemaal niet gehoord had wat zich beneden afspeelde – of de bel was gegaan of wat ook – doordat ze boven in haar kamer druk zat te skype met de koptelefoon op.

Om er nog maar over te zwijgen dat er geen spoor te bekennen was van wat er die avond gebeurd was, te beginnen in de hal. De mensen van de afdeling Moordzaken waren er vrijwel zeker van dat het daar, in de hal bij de voordeur, begonnen was, toen Doug, de vader, de deur opendeed.

Vanuit de hal was het verdergegaan; overal zaten sporen van wat er gebeurd was, op de muren, de plafonds, het tapijt in de woonkamer, de trap. Overal zaten sporen, maar de ergste zaten boven, in Ava's kamer.

Half tien 's avonds, en in The Glades had de hel het maar druk met de familie Morrison. Er klonken geluiden, kreten, smeekbedes, maar de burens hoorden niets boven het keiharde geroffel van de striemende regen uit. Dit had tot gevolg dat wat zich in het huis afspeelde tweeënhalf uur voortduurde. Vlak na middernacht ging het licht uit en daalde er op Palisade Drive 1329 een soort verbijsterde stilte neer.

Een paar minuten later kwam een grote schuifelende gestalte met een groene vuilniszak uit de deur naast de garage naar buiten, liep langzaam de oprit over en verdween onder de bomen, waarbij hij in en uit de lichtcirkels van de straatlantaarns bewoog, met een donkergrijze regenjas dicht om zich heen. De gestalte bereikte het eind van de straat, deed een stap naar links de duisternis in en was verdwenen.

Er gingen vijf minuten voorbij. Toen reed een oude donkerblauwe Cadillac Fleetwood over de kruising van Palisade Drive en Lanai Lane, met een sluier van regenwater achter zich aan. De Cadillac kwam bij de verkeerslichten aan River Road, reed door rood het kruispunt over – werd daarbij natuurlijk geflitst –, accelereerde en verdween in zuidelijke richting in het verkeer op River Road, als een glinsterend blauwe tank in de straatverlichting, met getinte ramen, oplichtende metertjes op het dashboard, die het gezicht van de bestuurder deden opgloeien, zijn borst die op- en neerging, zware handen in de tien-voor-tweestand op het zwartleren stuur, The Glades uit, zo snel die Cadillac maar kon.

Nooit ofte nimmer uit je auto stappen

Vijf voor een, diezelfde avond.

In Tin Town reed een auto van de politie van Niceville, bestuurd door Frank Barbetta, een brigadier met dertig dienstjaren, over The Miracle Mile, de hoofdstraat van Tin Town.

Tin Town was voor Niceville wat Compton voor Californië, of de South Side voor Chicago is. The Miracle Mile werd zo genoemd omdat het als je daar na twaalf uur 's nachts nog langs probeerde te lopen, een wonder was als je een mijl haalde. De inwoners van Tin Town noemden het kortweg The Mile.

Frank Barbetta was een agent van het type vriendelijke bulldog, die aan The Mile de naam had rechtvaardig en vriendelijk te zijn, die niet snel kwaad werd, nooit zijn wapen nodig had, in geen dertig jaar iemand had neergeschoten en die zijn verstand, zijn spierkracht en zo nu en dan een stoel die toevallig in de buurt stond gebruikte om een vervelende situatie onder controle te krijgen. Kortom, een ouderwetse agent die nooit iemand verrot zou schoppen als diegene daar niet ronduit om had gevraagd.

In Tin Town werd hij beschouwd als een Wyatt Earp-achtige agent die wist dat de hoeren, junks, bikers, halvegaren en oplichters allemaal deel uitmaakten van het leven van alledag en dat hij deze mensen moest beschermen en voor ze moest zorgen. Dit was in grote lijnen waar.

Kortom, op die regenachtige vrijdagavond was Frank Barbetta de goedertieren god in zijn persoonlijke hemel en verkeerde hij op goede

voet met de wereld. Het lot wordt door zo'n houding aangetrokken en vindt die wel vermakelijk.

Tin Town was in zekere zin door de rivier de Tulip gevormd. De brede en diepe Tulip ontsprong in de Belfair Range, honderdtwintig kilometer noordelijker, stroomde door een breed dal met grasland, waar hij aan kracht won, en kronkelde zich daarna om een enorm kalkstenen klif heen dat boven het noordoostelijke deel van de stad uittorende, waarna hij als een snelweg door het centrum van Niceville raasde.

Rond een steenachtige zandbank ten zuiden van de Armory Bridge moest de rivier echter een scherpe bocht maken. Hier kolkte het water en stroomde over een modderig stuk laaggelegen land, waar een groepje vissershutjes met golfplaten daken op in de kiezels gestoken grenenhouten palen stond.

Kattenstaarten en hoog gras hingen over aangespoelde rommel, bierblikjes en wat al niet heen. Minstens één keer per week raakte er een verdwaald lijk in het onkruid verstrikt, een wasachtige klodder met blauwe huid, en de ogen, lippen en oren er door de rivierkarpers af getrokken. Uit de schoorsteen op de daken steeg rook op en op het wateroppervlak glinsterde de gele gloed die door de luiken voor de ramen viel. Deze hutjes met hun golfplaten daken bezorgden Tin Town zijn naam en in het najaar bezorgden de warme dagen en koude nachten Tin Town zijn mist en nevel.

Langs The Miracle Mile, die zich weerspiegelde in de beregende ramen van Barbetta's patrouilleauto, had je allemaal door neonlampen verlichte bikercafés, afgeschermd met kippengaas, tattooshops, Dollar Generals, en er zaten zes verschillende dichtgetimmerde bunkers met kogelwerende ramen, waar je tegen een rente van dertig procent, die dagelijks berekend werd, een voorschot op je salaris kon krijgen of waar je de trouwring van iemand anders kon belenen, mits er niet nog een vinger in zat.

Halverwege The Mile, tussen de Piggly Wiggly en een wasserette, zat een van bruin baksteen opgetrokken hotel van negen verdiepingen, met langs de onderkant van de gevel graffiti van allemaal bendelogo's. Boven de ingang hing een bord met daarop in grote zwarte letters:

UITSLUITEND CONTANT BETALEN!!!
GEEN KREDIET!!!
GEEN KORTING VOOR BEJAARDEN
JULLIE HEBBEN TWEE KEER ZO VEEL TIJD OM
HET GELD BIJ ELKAAR TE KRIJGEN!!!

Aan de afbrokkelende bakstenen gevel hing een neonbord in de vorm van een groot kruis, bestaande uit de woorden MOUNTROYAL en HOTEL, die elkaar bij de letter T kruisten.

Op kamer 304 van het MountRoyal zat een man die veel aan zijn hoofd had. Het was een lange, slanke, maar gespierde man met lang zilvergrijs haar en een gezicht dat uit zandsteen gehouwen leek. Hij stond bij het raam en keek naar buiten, naar een patrouilleauto van de politie van Niceville, die in zuidelijke richting naar de rivier reed. Aan de cijfers op het dak meende hij te zien dat het de auto van Frank Barbetta was. De man die bij het hotelraam stond kende Barbetta nog van vroeger, toen hij zelf brigadier bij de staatspolitie was geweest.

Mooie herinneringen voornamelijk, en een paar die maar beter vergeten konden worden. Die avond moest hij daaraan denken.

Vooraf aan waar die van hem eigenlijk waren.

Hij herinnerde zich goed de ingetrapte deuren, de cafégevechten, de achtervolgingen bij de snelwegpolitie, de over de kop geslagen auto's en de verminkte doden van een enkel vuurgevecht. Hij herinnerde zich heel wat wilde avonden waarop hij met Jimmy Candles, Marty Coors en de enige echte Coker de boel op stelten had gezet, had een haar-scherpe herinnering aan de dood van zijn vrouw en herinnerde zich allerlei soorten lastige situaties, schandalen en escapades uit het typische politieleven dat hij had geleid, meer dan dertig jaar lang.

Maar dat behoorde allemaal tot het verleden. Hij had heel sterk het gevoel dat er de laatste tijd veel was gebeurd – allemaal ingrijpende dingen – maar als hij zich probeerde te herinneren wat dan precies, kwam er niets. Niets tot aan het hier en nu, bij het raam van kamer 304 van het MountRoyal Hotel, waar hij de patrouilleauto van Barbetta over The Mile zag glijden. Hij wist niet eens zeker hoe hij heette.

Hij had wel een dikke gouden ring om de ringvinger van zijn rechterhand, met het wapen van het United States Marine Corps erop. En hij had een portemonnee met een dik pak geld erin, misschien wel duizend dollar, een bankpasje van blauw plastic met het woord MONDEX

erop en een logo van een of andere bank, de pnc-bank.

Er zat een microchip in verwerkt, maar de man had geen idee wat een Mondex-kaart in vredesnaam was, of waarom hij er een had. Dat zou hij even moeten googelen.

Er zat ook een werknemerspasje van Wells Fargo in. Daar stond zijn foto op – ja hoor, hij was het echt – en op het pasje stond zijn naam: Charles Danziger. Verder zat er een rijbewijs in met daarop het adres Rural Route 19 in Cullen County, en een foto die een beetje op hem leek, behalve dan dat hij misschien genomen was nadat hij was overleden, want hij zag er veel te ziek uit om te kunnen autorijden.

Op dat rijbewijs stond ook al dat hij Charles Danziger heette, en dat hij, als hij 's nachts reed, een bril moest dragen.

Op een derde pasje stond dat hij een volledig betalend lid van de club van gepensioneerde staatspatrouilleagenten was, met de functie van adjudant, en op de achterkant nog een hele zwik onderscheidingen.

De man bekeek al deze stukjes officieel plastic en bedacht dat je redelijkerwijs wel de conclusie mocht trekken dat hij inderdaad Charles Danziger heette.

Oké, ik ben bereid aan te nemen dat ik Charles Danziger heet, maar wat is er in godsnaam met me gebeurd? Een black-out?

Van de drank of drugs?

Nee.

Niks voor hem.

In al die wilde jaren had hij nooit drugs gebruikt, behalve dan Oxy-Contin voor verwondingen die hij ambtshalve had opgelopen, en zijn enige zwakte was wijn. Nee, dan Coker. Kijk, díe hield van farmaceutica – een riskante hobby voor iemand die adjudant was bij de politie van Belfair en Cullen County, en daarnaast de beroemdste politieluipschutter van de hele staat.

Maar Charlie Danziger niet; die hield het bij pinot grigio, en een vent met een beetje zelfrespect kreeg van een paar flessen pinot grigio echt geen black-out.

De patrouilleauto stopte op de kruising en het licht van het uithangbord van het hotel verlichtte de auto vanbinnen, en daarmee de bestuurder: een dikke Siciliaan met grijs haar, diepliggende zwarte ogen en een brede onderkaak.

Frank Barbetta.

Danziger overwoog even om het raam open te doen en naar hem te roepen, maar zag daar om de een of andere reden toch van af. De pa-

trouilleauto trok op en reed het verkeer op The Mile in; de banden sisten op het glibberige asfalt en wierpen een sluier van regenwater op.

Danziger wendde zich af van het raam. Hij voelde zich hondsmoe, somber en afgesneden van het echte leven. Bovendien deed zijn borst op dit moment verrekte pijn. Het was geen hartaanval; daar had hij er al een van gehad, en dan wist je het wel, hoor, als het zo laat was.

Nee, dit voelde meer alsof hij midden tegen zijn borst was geschopt. Twee keer. Twee afzonderlijke pijnlijke plekken. Geen blauwe plekken, maar pijn, diepe, gemene pijn. Een raadsel, net als de rest.

Nou, hij herinnerde zich wel dat er een koude fles pinot grigio in een ijsemmer op de ladekast stond. Hij liep naar de andere kant van de kamer, draaide de dop eraf, haalde het plastic van een van de ordinaire papieren bekertjes die het hotel leverde en schonk zichzelf een flinke bel in. En nu slapen. Misschien dat hij de volgende ochtend meer wist. Terwijl hij zijn wijn opdronk keek hij in de spiegel boven de ladekast. Hij zag iets vreemds.

Hij zag zichzelf er niet in.

Danziger stond roerloos voor de spiegel en hield zijn adem in. In plaats van naar zijn spiegelbeeld keek hij naar een stuk omgeploegde aarde dat scherp afdaalde in de richting van een dicht bosje dennenbomen en wilgen. Aan de positie van de schaduw op de grond te zien was het bijna zonsondergang. In de verte zag hij donkere gestalten die de akker bewerkten en met scheppen en bijlen groeven in iets wat eruitzag als greppels. De figuren stonden gebogen en zagen er op de een of andere manier moedeloos uit.

Er was een kar bij die door twee ossen werd getrokken. De kar lag vol met ronde witte stenen, of misschien waren het wel kantaloepen. Hij bedacht dat het ook schedels konden zijn – een duistere gedachte, helemaal niets voor hem.

Er kwam geen enkel geluid van het tafereel, alleen dat beeld zweefde in de spiegel – de omgeploegde aarde, de gebogen zwarte figuren die in de grond hakten. Hij stak een hand uit om het glas aan te raken en het beeld verdween.

Hij keek naar zichzelf in de spiegel – een beeld van een vermoeide man met een verhard gezicht, met veel aan zijn hoofd. Hij draaide zich om van de spiegel en dacht: niet meer aan denken, gewoon gaan slapen.

Maar hij kon de slaap niet vatten.

En dus lag Danziger in het donker maar te luisteren naar de regen

die tegen het raam striemde, naar het geluid van de straat beneden, terwijl hij in gedachten dat spiegelvisioen zag, de boerenakker bij zonsondergang, de arbeiders, de kar opgetast met ronde witte stenen die hem aan schedels deden denken.

Hij had die akker eerder gezien, ergens, en diep in zijn reptielenbrein had hij het gevoel dat hij hem nog een keer te zien zou krijgen.

Buiten op The Mile werd de situatie zonder meer beroerd. Er liepen een paar mensen op straat, zuiplappen, junks, tobbers en de verwilderde kinderen die op hen loerden. De meeste mensen met geld op zak en een eigen zegje zaten nog in de cafés, waar ze bezig waren die kwijt te spelen, en de paar hoeren met een serieus arbeidsethos waren in het MountRoyal Hotel, waar ze hun geld zuur verdienden.

‘Een typische vrijdagavond in Tin Town,’ zei Barbeta tegen niemand in het bijzonder. Barbeta zat alleen in zijn achtervolgingsauto, een Crown Vic, aangezien Little Rock Mauldar, Nicevilles burgemeester voor het leven, zich opnieuw verkiesbaar had gesteld en hij bezuinigde op niet-noodzakelijke diensten, zodat hij de kiezers met verlaging van de vermogensbelasting kon omkopen. Blijkbaar was het niet noodzakelijk om een patrouilleagent in leven te houden terwijl hij zijn werk deed in zo’n gevaarlijke wijk als Tin Town.

Barbeta was aan het eind van de straat gekomen en wilde links afslaan, Scales Alley in, om te kijken of alles in orde was bij het wandelpad langs de Tulip, toen zijn koplampen langs een braakliggend slordig stukje grond streken, naast een dichtgetimmerde wapenhandel.

Op het stukje was een groepje afgeragde palmbomen in de grond geramd. Er stond een hek van harmonicagaas omheen, waardoor je je afvroeg wat voor verschrikkelijke misdaad de palmbomen hadden begaan.

Barbeta zag midden tussen de palmboomstammen even iets bewegen, in het hoge gras dat eronder groeide – een glinstering van glanzend zwart, als van kraaienvleugels. Toen het licht van zijn koplampen erop viel, hield de vorm zich doodstil en dook vervolgens in een duidelijk schielijke beweging naar de grond, alsof er een zwarte vlag werd neergelaten. Er volgde wat flakkerend gefladder in het gras, en toen was er niets meer.

Een kat? Een vleermuis? Een hond? Een kraai?

Nee. Te groot. En de vorm klopte niet.

Hij liet de auto uitrijden, hield stil, verlichtte het stukje grond met grootlicht en zette zijn op het dashboard gemonteerde videocamera aan.

In het hoge gras rond de boomstammen bleef het roerloos stil.

Een gevoel van... wachten.

Roerloos, maar niet leeg.

Er klopte iets niet.

Hij bevond zich op een donker weggetje, een steeg, en alle straatlantaarns waren achter hem. Als hij uit de auto stapte, zou hij tegen het felle licht dat van The Miracle Mile af kwam een in silhouet afgetekend doelwit vormen. Het stukje braakliggende grond bevond zich helemaal aan het eind van het smalle weggetje, zeker dertig meter verderop. Dat was een heel eind, en aan beide kanten stonden hekken, alsof hij zich in een veekraal bevond. De twee uitgesleten voren in de steeg stonden vol zwart water. Verder was het een en al modder en kiezelstenen, palmbladeren, vuilnis en bierblikjes. Glasscherven. Onregelmatig terrein om op te lopen en geen plek waar je op je smoel wilde gaan.

Een collega was leuk geweest.

Hij pakte zijn mobilfoon.

‘Centrale, hier Negen Zoeloe.’

‘Negen Zoeloe.’

‘Centrale, ik sta op Scales en The Mile en ga even mijn auto uit.’

‘Begrepen, Frank. Wat is er aan de hand?’

‘Gewoon even kijken. Ik heb iets vreemds gezien op een braakliggend stukje grond hier, waar vroeger de wapenhandel van Brodie zat. Mijn dashboardvideo staat aan.’

‘Heb je je walkietalkie?’

‘Nou en of.’

‘Scales is een foute buurt, Frank. Daar hebben we de hele week al een boel drugsmeldingen over gehad. Een paar straten verderop rijdt een collega. Wil je daarop wachten?’

‘Waar is die mee bezig?’

‘Een opstootje.’

Verwende kinderen die voor een of ander café aan het vechten waren.

Dat kon zo nog wel een half uur duren.

‘Nee, ik red me wel.’

Barbetta zette de motor af, trok zijn kogelvrije vest aan en deed het portier open. Hij dacht eraan dat de hoofdinspecteur altijd ‘Doe voorzichtig’ tegen hen zei, en elke keer dat ze dat hoorden dachten ze allemaal: onzin, de enige manier om voorzichtig te doen is nooit ofte nimmer uit je auto te stappen.

Coker en Twyla verschillen van mening over een kwestie inzake burgerplicht

Technisch gesproken een uur later – vanwege de overgang naar een andere tijdzone – maar rond hetzelfde tijdstip dat Charlie Danziger zichzelf in het centrum van Niceville weer een beetje op de rails begon te krijgen, zat de voormalig adjudant van Belfair en Cullen County – Coker voor zijn vrienden, van wie hij er twee had als je Charlie Danziger meetelde – op een strand van Saint Augustine, 538 kilometer ten zuidoosten van het MountRoyal Hotel, in het donker onder een sterrenhemel te luisteren naar de bulderende branding van de Atlantische Oceaan, terwijl hij naar de dovende sintels van een vuur staarde en een beetje over Danziger en de aan hem gerelateerde recente gebeurtenissen nadacht en uit een massief zilveren flacon Laphroaig dronk.

Naast hem op de deken lag een jonge Cherokee-vrouw, Twyla Littlebasket genaamd, op haar rug, een beetje stoned, te kijken hoe Orion log naar het westen trok. Twyla, over wie een politieagent, ene Nick Kavanaugh, ooit had gezegd dat ze ‘de rondingen van een wenteltrap’ had, droeg het broekje van een Tommy Bahama-bikini in toermalijn en goudkleur, en had een slaperige, voldane blik in haar ogen. De avond was zoel en rook naar zeezout, wier en flarden rook van het vuur van cederhout.

Op een groot duin achter hen stond een strandhuis van Frank Lloyd Wright, helemaal van glas en houten balken, in de beschutting van een bosje palmbomen en omringd door pampagras. Uit het strandhuis viel een zachte gloed als kaarslicht op het zand om hen heen. Het was kortom een heerlijke avond, en het zou helemaal perfect geweest zijn als er

niet vijfhonderd meter verderop een feestje gaande was dat in rap tempo uit de hand liep.

Het was bijna overal donker langs de kust, op deze twee eilanden van licht na. Alle andere huizen die hier stonden waren net zo duur als dat van hen, maar van de meeste waren op deze vrijdagavond de luiken dicht en was er niemand thuis, aangezien het zomerseizoen op zijn eind liep.

Maar die dreunende bassen werden met de minuut luider. Ze kwamen uit het huis van de familie Kellerman. De Kellermans – aardige mensen, een beetje sluw en zelfingenomen misschien, maar toch best aardig – waren een Viking-cruise aan het maken over de Rijn.

Ze hadden de sleutels van hun zomerhuis echter achtergelaten bij hun jongste zoon Nathan, een tweederangs fullback bij Notre Dame en een eerste klas lastpak. Nathan deed zijn zuurverdiende reputatie vanavond alle eer aan.

De bassen uit het huis van de Kellermans werden nu zo hard dat Cokers ramen in hun sponningen rammelden, en midden onder de schetterende muziek en het kabaal van de dronken feestgangers hoorden Coker en Twyla glas breken en een meisje gillen – een geluid dat plotseling ophield.

Twyla ging rechtop zitten en keek het strand af. ‘Jezus, Coker, moeten we niet iets doen?’

Coker boog zich naar Twyla toe, gaf haar een zacht kusje op haar jukbeen en schudde zijn hoofd, waarbij het kampvuur in zijn lichte ogen fonkelde. ‘Nee, Twyla, we moeten vooral níets doen.’

Er ging nog meer glas aan diggelen, er klonk een mannelijk lachsalvo en een stelletje halvegaren begon als een jakhalzenkoor te joelen. Twyla stond op en zette haar handen in haar zij – ze was een vechtlustig type met een kort lontje.

‘Ik ga de politie bellen.’

Coker kwam overeind. Hij was ongeveer een meter negentig, gespierd en mager, zo hard als een stok van hickoryhout, met kortgeknipt zilvergrijs haar en een gezicht dat men meedogenloos en intimiderend kon vinden – en dat dat ook vaak was.

‘Twyla, je kent de regels. We vestigen níet de aandacht op ons. We bellen níet de politie. Je moet niet vergeten wie we zijn.’

‘Ik weet wie we zijn, Coker.’

‘Oké. Even recapituleren. Wie zijn we?’

Ze pruttelde een beetje en luisterde hoe de bassen op de planeet neer hamerden. Ze deed haar best om het van zich af te zetten.

‘We zijn meneer en mevrouw Sinclair. Jij heet Morgan en ik heet Jocelyn. Ik ben je derde vrouw. Je hebt je geld verdiend in de valutahandel, je bent met pensioen en ik ben...’

Op dat punt aangekomen klonk er een koor van gezang, gevolgd door een crescendo van de bassen, zo erg dat het bijna pijn deed, en door het geluid van dure dingen die kapot gegooid werden. Toen weer een allesdoordringende gil van een vrouw.

Twyla wierp Coker een blik vol dodelijke straling toe.

‘Godver, Twyla,’ zei hij aarzelend.

Ze zette de dodelijke straling nog een tandje hoger, naar VERDOVEN. Coker wist heel goed wat de volgende stand zou zijn. Die was VERDAMPEN, en dat wilde je echt niet meemaken.

‘Oké, oké, ik bel de politie wel.’

Carrièrekeuzes voor Caligula

Nick Kavanaugh was rechercheur bij de afdeling Moordzaken van de politie van Belfair en Cullen County. Hij was begin dertig, misschien een meter vijftachtig, had brede schouders, een platte buik, grijze ogen, kortgeknipt zwart haar dat op de slapen grijs werd, een gestaald lichaam, en hij was snel. Hij had een donkerblauw pak aan, van Italiaanse snit, een wit overhemd, had geen stropdas om, en op zijn rechterzij droeg hij een Colt Python van blauw staal in een Bianchi-holster.

Nick stond met zijn heup vooruit en zijn armen over elkaar tegen de rand van een aftands bureau van multiplex geleund, in de kamer van Lacy Steinert in Het Parool – zo noemden de inwoners van Tin Town het kantoor voor reclasserings- en paroolzaken van Belfair en Cullen County.

Lacy Steinert, een sportmodel met draaiende motor, had een zwak voor Nick, maar had vooralsnog niet de kans gehad hem dat te laten merken. Aangezien Nick getrouwd was en meer van dat soort zoetsappige huisje-boompje-beestje-onzin werd er alleen over zaken gesproken, en die zaken betroffen een zeventienjarige parttimeautodief, Jordan Dutrow genaamd.

Nick wist vrijwel zeker dat Jordan Dutrow de avond ervoor op een laat uur had ingebroken bij een echtpaar met de naam Thorsson, dat in een mooie villa in Long Reach woonde, een van de chiquere wijken van Niceville.

Nick was daar een kijkje gaan nemen en ervan overtuigd geraakt dat Jordan officieel was gepromoveerd van zo nu en dan een impulsieve

autodiefstal tot inbraak, vrijheidsberoving, verkrachting, twee gevallen van moord, en autodiefstal. Jordan Dutrow was een van Lacy's jeugdige cliënten, die voorwaardelijk was vrijgelaten nadat hij betrapt was op het bezit van een gestolen Jaguar – en dat terwijl hij stomdronken was. Nick had zo'n vermoeden dat Lacy Steinert wel eens zou kunnen weten waar Jordan Dutrow op deze regenachtige vrijdagavond in Tin Town uithing.

Lacy sloeg haar armen over elkaar en schudde haar hoofd. 'Ik moet eerst garanties van je hebben.'

'Zoals daar zijn?'

'Bijvoorbeeld dat je, als ik jou help hem te vinden, dat joch niet gaat molesteren, zoals je met Junior Wanless en Cory Frampton hebt gedaan.'

'Wanless verzette zich en Frampton stak zijn neus in andermans zaken.'

'Die nu dus de andere kant op staat en eruitziet als een aubergine.'

'Een aubergine?'

'Zo'n groot, lelijk paars geval. Je weet wel.'

Nick glimlachte.

'Als je eens ophield die stomkoppen "joch" te noemen, Lacy. Jordan Dutrow is een van de beste middlelinebackers die de Frederick Douglass Tech School ooit gehad heeft, hij is een meter vijfennegentig, heeft de bouw van een Brahma-stier, en als hij zich geen problemen op de hals had gehaald had hij met een footballbeurs naar Ole Miss of LSU kunnen gaan.'

'Hij is nog steeds jeugd-delinquent. En een heer heeft het niet over "Ole Miss" tegenover een vrouw die aan LSU is afgestudeerd.'

'Hij is een cliënt van jou. Dat is de reden waarom ik je op dit ontijdige uur aan je jasje kom trekken.'

Lacy keek hem eens zijdelings aan. 'Weet je zeker dat hij de Thorssons heeft overvallen?'

'Ja.'

'Wat weet je?'

'Donderdagavond is de moordenaar rond twaalf uur uit een ravijn gekomen, over het hek geklommen, heeft voetsporen op het natte gras achtergelaten, van grote hardloopschoenen, met een diepe afdruk, dus het moet een grote vent geweest zijn. Hij is door een zijdeur met een defect slot binnengekomen. Dat was van buitenaf niet te zien. Aan de voetafdrukken te zien is hij er linea recta naartoe gelopen. De Thorssons waren

achter in het huis, in de grote slaapkamer. We denken dat hij daar meteen naartoe gegaan is, want het gras was gemaaid en hij had grassprietjes aan zijn schoenen, en die gingen door de gang zo naar de slaapkamer.’

‘Hij kende het huis?’

‘Daar ziet het wel naar uit. De Thorssons hadden het huis te koop staan, en het stond op internet, met zo’n digitale rondleiding door het huis erbij. Het stond er allemaal op, inclusief de indeling. Daar staan mensen nooit bij stil.’

‘Hoe komen we dan uit bij Jordan? Iedereen kan dat filmpje wel gezien hebben.’

‘Op het filmpje was dat defecte slot van de zijdeur niet te zien. Dat was inside-information.’

‘En...’

‘De Thorssons hadden een schoonmaakster...’

‘O jezus...’

‘Ja.’

‘Jordans tante, LaReena Dawntay,’ zei Lacy na een korte stilte. ‘Crackverslaafde. Ze ligt in het Lady Grace, terminale kanker. Ook een cliënt van me. Ik kom haar dochter wel eens op de gang tegen. In het uniform van een dienstmeisje.’

‘Hou maar op. Ze heet Cheryl Reid. Zij maakt om de donderdag het huis van de Thorssons schoon.’

Lacy deed er het zwijgen toe.

De regen siste tegen de ruit en roffelde op het dak. Ze hoorde Nicks hart, of meende dat te kunnen horen. Misschien was het haar eigen hart wel. Ze dacht echt dat ze Jordan Dutrow had kunnen bereiken.

‘DNA of vingerafdrukken?’

‘Hij had handschoenen aan, maar geen condoom om. Of het is kapotgegaan.’

‘DNA dus?’

‘Ja. Dat is nu naar het lab. Jordan heeft voor die Jaguar in de Cullen County-gevangenis gezeten. Daar hebben ze bij de intake wat speeksel afgenomen – routine.’

‘Hij is minderjarig. Hij zit nog op school. Dat mogen ze helemaal niet doen.’

‘Maar ze hebben het wel gedaan.’

‘Dat laten ze toch niet toe als bewijs.’

‘Nee, maar daardoor is hij er wel gloeiend bij,’ zei Nick enigszins gespannen.

Lacy hield haar hoofd schuin.

‘Je bent er nogal op gebrand. Wat heeft hij gedaan? Binnen, bedoel ik.’

Nick vertelde het en bespaarde haar geen enkel detail.

Er viel een lange, verbijsterde stilte.

‘Jezus christus,’ zei Lacy toen ze haar stem weer terug had. ‘Hij is pas zeventien.’

‘Dat was Caligula ook.’

Lacy liet het tot zich doordringen en trok een beetje groen weg. ‘Lieve hemel. Daar moet hij een poosje mee bezig geweest zijn.’

‘Bijna de hele nacht, als de schouwarts het bij het rechte eind heeft met het tijdstip van overlijden, dat hij rond een uur of twee in de ochtend plaatst. De vrouw is eerst overleden, eindelijk, en daarna de man. Het had geen zin om hem na wat er gebeurd was in leven te laten, vermoeden we.’

Ze keek Nick even aan en liet het op zich inwerken.

‘Nick, dit is echt niets voor Jordan. De dingen die hij volgens jou gedaan heeft, die zouden niet eens in Jordan opgekomen zijn. Daar zou hij een soort... monster voor moeten zijn. Een demon. Dan zouden er waarschuwingssignalen geweest moeten zijn. Ik heb hem maandagmiddag nog gezien. Hij was afgevallen, hij zei dat hij last had van hoofdpijn, maar hij ging elke dag naar school en sloeg geen footballtraining over. Hij heeft afgelopen zondag nog gespeeld, in de eerste selectie tegen Sacred Heart, en hij is in die wedstrijd tot de beste speler uitgeroepen. Nick, echt, we hebben goed gepraat. Er was... niets wat hierop wees. Niets. Hij heeft in zijn jeugd...’

‘Een heleboel stomme sadistische spelletjes gespeeld bij jullie plaatselijke megabioscoop. Daar zitten videogames vol mee.’

‘Ik heb er nooit zo in geloofd dat iemand van slasherfilms of geweldadige videogames gaat moorden. Anders zouden er miljoenen kinderen moeten zijn die hun ouders afslachten.’

Nick haalde zijn schouders op. ‘Het gaat mij alleen om dit ene kind, Lacy.’

Lacy zei niets meer.

Nick liet het verder rusten. Hij vertrouwde haar.

‘Heeft hij geld? Meestal mag hij al van geluk spreken als hij vijf dollar op zak heeft.’

‘Hij heeft de kluis in de studeerkamer leeggehaald; ik heb geen idee wat erin zat, maar het is in elk geval weg. De afdeling Vuurwapens zegt

dat Todd Thorsson een vergunning had voor een Kimber .45. Die is ook weg.’

‘Hoe is hij ontkomen?’

‘Hij heeft de gezinsauto gestolen. Een rode Mercedes SL5 AMG.’

‘Allemachtig. Dat is een auto van een kwart miljoen dollar. Daarmee moet hij zijn opgevallen als een...’

‘Stomme dief in een gestolen rode Benz.’

‘Is die al ergens gesignaleerd?’

‘Nee, nergens. Van de aardbodem verdwenen. Misschien heeft hij die aan een paar bendeleden overgedaan. Beau Norlett is de beveiligingsbeelden van camera’s langs Bluebonnet Road aan het bekijken, helemaal tot aan South Gwinnett in het noorden. Vooral nog heeft dat niets opgeleverd. Die auto duikt wel op. Er zijn er maar twee van in dit deel van de staat.’

‘Hoe gaat het met Beau?’

‘Aan de beterende hand. Hij vindt het bureauwerk vreselijk, maar hij mag van geluk spreken dat hij nog leeft. Oké, enig idee?’

Weer een stilte; de regen roffelde op het dak. Toen zei Lacy: ‘Voor zover ik Jordan ken – of dacht te kennen – denk ik dat hij naar familie gaat.’

‘Die zijn we allemaal al langsgegaan. En de wijkagenten hebben zijn foto aan alle hotel- en motelreceptionisten in de hele stad laten zien. Niemand heeft hem gezien. Daarom ben ik hier. Jij bent zijn reclaseringsambtenaar. Jij kent die jongen. Je moet hem opsporen. Heb je nog suggesties waar hij naartoe zou kunnen gaan om zich te verstoppen?’

Lacy dacht er even over na.

‘Ken je die werkkeet van Openbare Werken, onder de Armory Bridge?’

‘Ja. Aan de westkant van de brug, vlak naast de vlakte van Tin Town.’

‘Ja. Daar heeft Jordan een poosje de sleutels van gehad, van een zomerbaantje van afgelopen jaar. Eén keer was hij voor een afspraak niet komen opdagen en toen heb ik hem daar gevonden. Hij had er een fornuis staan, een koelkast en een bed. Heel gezellig.’

‘Hoezo ben je daar toen gaan kijken?’

Lacy tikte tegen haar neus. ‘Een tip.’

‘Van wie?’

‘Van zijn moeder. Celeste. Dat is een goed mens, ze doet haar best met hem. Ze geeft nooit op.’

Lacy zweeg en keek Nick over haar leesbrilletje heen aan.

'Nick, luister...'

'Je wilt mee?'

'Ja.'

'Nee.'

'Nick... kom op.'

Stilte.

'Als we hem daar vinden, blijf je dan op afstand?'

'Beloofd.'

'Dat heb ik eerder gehoord.'

'Deze keer meen ik het.'

Nick haalde diep adem en blies uit. 'Waar is je wapen?'

Lacy trok een bureaula open en pakte er een losse holster uit met een dikke vette Glock erin.

Nick zuchtte. 'Oké. Doe om. We gaan.'